

men ene og alene af Hensyn til Fremtiden. Altsaa for to Aar siden indleverede jeg min Selvangivelse og nebligde den selv i Magistratens Brevkasse, udenpaa hvilken der staaer, at Skattebilletterne der skulle nebligges. Jeg hørte Intet fra Skattecommissionen; men da Skatten var sat, og Billetterne ombeelte, var jeg sat accurat i det Dobbelte af den Skat, som jeg vilde have været pligtig til at erlægge efter min Selvangivelse. Jeg spurgte da Nodemesteren, hvorledes dette kunde være, og han svarede mig, at jeg var ansat til det og det Beløb. Jeg maa her bemærke, at jeg ikke var ansat til Skat efter det dobbelte Beløb af, hvad jeg selv havde opgivet; jeg var beskattet efter en Indtægt af 1200 Rd., og efter den nuværende Scala svares der heraf dobbelt saa høi en Skat som af 800 Rd.; den Forandring, der var skeet i Selvangivelsen, var altsaa ikke saa stor som den Forandring, der fremkom i Skatten. Da jeg ikke kunde troe eller indsee, at det var efter Lovens Bestemmelser, nemlig Loven af 19de Februar 1861, dens § 13, som siger: Antager Rigningscommissionen Ansættelsen for at være for lav, kan den ved mundtlig Conference med den Skattepligtige forlange tilfredsstillende Oplysninger eller Beviisligheder og har derefter at bestemme, hvortil den anslaaer hans Indtægt, da jeg ikke, siger jeg, kunde ansee det for at være en Oplyselse af Lovens Bestemmelser, at Rigningscommissionen saaledes havde forhøjet min Selvangivelse, uden at jeg havde hørt det Allermindste fra Commissionen, indgav jeg en motiveret Klage til Skattecommissionen; men selvfølgelig indkom denne Klage efter den i Loven fastsatte Frist af den Grund, at jeg først ved de ombeelte Skattesedler var bleven opmærksom paa den Forhøielse, der var skeet. Det kunde vissefelig ikke være faldet mig ind at indgive Klage efter Fristens Udløb, naar det ikke var begrundet i, at jeg fandt Lovens klare Bestemmelse overtraadt. Af den Skrivelse, jeg senere modtog fra Overstattecommissionen, sees, det, at Klagen indkom den 7de Juli, medens Fristen var udløben den 29de Juni. Jeg hørte nu i lang Tid ikke noget til Sagen, men den 4de Januar næste Aar modtog jeg en den 8de December i det foregaaende Aar af Skattecommissionen affagt Kjendelse,

som jeg skal tillade mig at oplæse. Jeg havde, som allerede bemærket, indgivet en motiveret Klage og deri udtrykkelig fremhævet, at jeg ikke ansaae Lovens Bestemmelser for opfyldte, idet man havde forandret min Selvangivelse uden at conferere med mig personlig derom. Herpaa svarede Commissionen: „Da den af Maler P. O. Olsen mod den af Commissionen til Indkomsskats Beregning skete Ansættelse af hans Indtægt for afvigte Aar fremsatte Indsigelse er fremkommen efter Udløbet af den ved § 13 i Lov af 19de Februar 1861 for slige Reclamationers Indgivelse fastsatte Frist, vil der allerede af den Grund ikke kunne tages noget Hensyn til Indsigelsen, men det maa ifølge den citerede Paragraph have sit Forblivende ved den skete Ansættelse.“ Man vil see, at den ærede Commission her aldeles ikke indlader sig paa Spørgsmaalet; den indlader sig ikke paa, om den er berettiget til at forhøje en Skattehvers Selvangivelse uden mundtlig at conferere med ham, den giver ikke mindste Anthyndning af, at Selvangivelsen ikke er indkommen, men henholder sig ene til den formelle Side af Sagen: Da Klagen er indkommen for seent, kan der ikke tages Hensyn til den. Jeg indbante altsaa Sagen for Overligningscommissionen, og fra den modtog jeg under 16de Marts 1866 en Skrivelse, hvori Commissionen afgav den Kjendelse, at det skal have sit Forblivende ved, hvad Skattecommissionen havde besluttet, men Overligningscommissionen indlader sig dog noget mere paa Sagen, og jeg skal tillade mig endnu at dvæle ved adskillige Punkter i Overligningscommissionens Svar. Den erklærer da for det Første, at denne Klage er kommen for silde, og at det maa have sit Forblivende ved, hvad Skattecommissionen har ansat den Vedkommende til, men derpaa siger den: „Vel har den Vedkommende anført, at han har indgivet en Selvangivelse paa 800 Rd., og at han først ved Skattefeblernes Omdeling blev opmærksom paa, at Rigningscommissionen, uden at anvende den i § 13 omtalte mundtlige Conference, havde forhøjet den af ham angivne Indtægt; men efter, hvad der fra Skattecontouret er oplyst, kan Selvangivelsen, for hvis Afgivelse Beviis mangler, ikke antages at være indkommen.“ Det er disse